

BÓG PRZYMIERZA

W cyklu swoich katechez papież Jan Paweł II podejmuje także ten temat, który niewątpliwie pozwala jeszcze bardziej poznać osobę Boga Ojca. Już od samego początku, o czym świadczą karty Starego Testamentu, Pan Bóg troszczył się o człowieka i jego los nigdy nie był Mu obojętny. Odnosząc się do historii powołania Mojżesza, aby wyprowadził Izrael z niewoli egipskiej, podczas którego Bóg objawił swoje imię, papież mówi następujące słowa: „W świetle historii zbawienia dana przez Boga odpowiedź: „Jestem, który Jestem” odsłania Jego bardziej bogaty i dokładny obraz. Posyłając Mojżesza w mocy tego Imienia, Bóg – Jahwe objawia siebie nade wszystko jako Boga Przymierza: „Jestem tu jako Bóg pragnący przymierza i zbawienia”, Bóg który was miłuje i zbawia.” Kiedy Pan Bóg rozmawia z Mojżeszem, to powołuje się na poprzednie przymierze, które zawarł z Abrahamem, chociaż sam Jan Paweł II zauważa, że jakieś pierwowzory przymierza Boga z człowiekiem można zaobserwować w Księdze Rodzaju, gdy Bóg powołuje Noego, aby budował arkę, a w ten sposób uchronił ludzi i zwierzęta przed potopem. Papież tak dalej wskazuje: „Przymierze osiąga swój ostateczny etap i kształt w Jezusie Chrystusie: jest to „nowe” i „wieczne przymierze” (Hbr 12,24; 13,20). Bóg potwierdza w nim ostatecznie siebie jako Bóg Przymierza. Stanowi ono zarazem o całkowitej oryginalności tej prawdy o Bogu, jaką wyznajemy w naszym chrześcijańskim Credo. Nie jest to Bóg, który jako Stwórca i Pan wszechświata pozostaje tylko całkowicie i wyłącznie „ponad stworzeniem, ponad człowiekiem”. W pogańskiej starożytności Bóg, (bogowie), był raczej przedmiotem dążenia człowieka (eros). Objawienie Starego, a jeszcze bardziej Nowego Testamentu ukazuje Boga, który szuka człowieka, przybliża się ku niemu, sam chce przymierza z nim: „będę waszym Bogiem, a wy będziecie moim ludem” (Kpł 26,12); „Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem” (2 Kor 6,16).” Trzeba też zauważyć, że prawda o Bogu jedynym stanowi podstawowy depozyt obu Testamentów. Ojciec św. naucza: „W Nowym Przymierzu daje temu wyraz np. św. Paweł w słowach: „Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który [jest i działa] ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich” (Ef 4,6). Ten sam Paweł, który z nie mniejszą od Starego Testamentu żarliwością zwalczał pogańskie wielobóstwo (por. Rz 1,23; Ga 3,8), równocześnie z taką samą stanowczością głosił, że ten Jeden prawdziwy Bóg „jest Bogiem wszystkich, zarówno obrzezanych, jak nieobrzezanych, zarówno Żydów, jak i pogan” (por. Rz 3,29-30). Objawienie jedyne prawdziwego Boga, dane w Starym Przymierzu Izraelowi, ludowi wybranemu, było skierowane do całej ludzkości, która właśnie w monoteizmie miała znaleźć wyraz swojego przekonania o tym, co może być po prostu wynikiem rozumowania ludzkiego: Bóg jako Istota doskonała, nieskończona, samoistna może

być tylko jeden. W Nowym Przymierzu, za sprawą Jezusa Chrystusa, prawda objawiona w Starym Testamencie stała się wiarą Kościoła powszechnego, który wyznaje: „Wierzę w jednego Boga”. Ten właśnie: jedyny prawdziwy Bóg jest Bogiem Przymierza.”

Źródło: *Katechezy Ojca Świętego Jana Pawła II, Bóg Ojciec*, Krakowa – Ząbki 1999, s. 93-96.